

§ 5. 1. W razie zatrudnienia małżeństwa nauczycielskiego zgodnie z kwalifikacjami w szkole, o której mowa w § 1 ust. 2, kredyt bankowy może być przyznany każdemu z małżonków.

2. Nauczyciel korzystający z kredytu bankowego zachowuje go nadal w razie przeniesienia go do szkoły, o której mowa w § 1 ust. 2.

§ 6. 1. Kredytu bankowego udziela nauczycielowi właściwy oddział Narodowego Banku Polskiego na podstawie zlecenia Ministra Oświaty i Wychowania lub upoważnionego przez niego terenowego organu administracji państwowej. Udzielenie kredytu nie wymaga poręczycieli.

2. Zlecenia na udzielenie kredytu bankowego wydaje Minister Oświaty i Wychowania lub upoważniony przez niego terenowy organ administracji państwowej na wniosek zainteresowanego nauczyciela.

3. Spłata kredytu ulega zawieszeniu na okres 6 lat, z uwzględnieniem przepisów § 8.

§ 7. 1. Kredyt bankowy podlega umorzeniu, jeżeli nauczyciel-kredytobiorca pracuje w szkole, w której został zatrudniony na stałe, przez 6 lat, licząc od daty otrzymania kredytu.

2. Umorzenie udzielonego kredytu następuje na wniosek nauczyciela-kredytobiorcy w razie stwierdzenia przez Ministra Oświaty i Wychowania lub upoważniony przez niego terenowy organ administracji państwowej, że warunki określone w ust. 1 zostały spełnione.

3. Do 6-letniego okresu pracy, o którym mowa w § 6 ust. 3, nie wlicza się:

- 1) urlopów (zwolnień) bezpłatnych,
- 2) urlopów płatnych trwających dłużej niż 30 dni, z wy-

jątkiem urlopów wypoczynkowych i macierzyńskich oraz urlopów dla poratowania zdrowia.

4. W razie zniesienia lub przekształcenia szkoły, o której mowa w § 1 ust. 2, albo przeprowadzenia w takiej szkole zmian organizacyjnych, uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela-kredytobiorcy, a ponadto z braku możliwości przeniesienia nauczyciela do innej szkoły, o której mowa w § 1 ust. 2 — kredyt bankowy umarza się.

5. Zasadę przewidzianą w ust. 4 stosuje się odpowiednio do nauczycieli-kredytobiorców, którzy przed upływem 6 lat pracy zostali uznani przez komisję do spraw inwalidztwa i zatrudnienia za trwale niezdolnych do pracy na zajmowanym stanowisku.

§ 8. 1. Jeżeli nauczyciel-kredytobiorca nie spełni warunku określonego w § 7 ust. 1, udzielony kredyt staje się natychmiast wymagalny i podlega spłacie wraz z odsetkami w wysokości 12°/_o rocznie w części odpowiadającej nie przepracowanemu okresowi.

2. O powstaniu okoliczności powodujących natychmiastową wymagalność udzielonego kredytu bankowego terenowy organ administracji państwowej, który zlecił udzielenie tego kredytu, zawiadamia bezzwłocznie właściwy oddział Narodowego Banku Polskiego oraz Ministra Oświaty i Wychowania.

§ 9. Minister Finansów dokona refundacji Narodowemu Bankowi Polskiemu kwoty umorzonego kredytu z budżetu centralnego wraz z oprocentowaniem w wysokości 3°/_o rocznie.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1981 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

206

UCHWAŁA Nr 177 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 sierpnia 1981 r.

w sprawie skupu i zaopatrzenia w ziemniaki w jesieni 1981 r.

W celu zapewnienia warunków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia skupu i dostaw ziemniaków jesienią 1981 r. na zaopatrzenie ludności oraz na potrzeby przemysłu przetwórczego i eksportu — na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się plan skupu ziemniaków w kampanii jesiennej 1981 r. w wysokości 5.000—5.500 tys. ton, w tym:

- 1) ziemniaków jadalnych 1.800 tys. ton,
- 2) ziemniaków przemysłowych 2.700—3.200 tys. ton,
- 3) ziemniaków sadzeniaków 500 tys. ton.

2. Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej określi szczegółowe zadania skupu ziemniaków.

§ 2. 1. Wojewodowie (prezydenci miast stopnia wojewódzkiego):

- 1) podejmą środki niezbędne do zapewnienia pełnego wykonania zadań w skupie ziemniaków jadalnych, przemysłowych i sadzeniaków oraz sprawnego przeprowadzenia dostaw tych ziemniaków,

2) zapewnią:

- a) koordynację skupu i zaopatrzenia w ziemniaki w ramach zadań ustalonych dla województw,
- b) zbiorowe zaopatrzenie pracowników za pośrednictwem zakładów pracy w ziemniaki jadalne na okres zimowy,
- c) wykonanie dostaw ziemniaków do innych województw według rozdzielników centralnych.

2. Zaleca się Zarządowi Głównemu Centralnego Związku Spółdzielni Rolniczych „Samopomoc Chłopska” zapewnienie w pierwszej kolejności zaopatrzenia w ziemniaki jadalne dużych aglomeracji miejskich, nie posiadających dostatecznego własnego zaplecza produkcyjnego.

§ 3. 1. Minister Komunikacji oraz wojewodowie (prezydenci miast stopnia wojewódzkiego) zapewnią środki transportu do przewozu ziemniaków w terminach zgodnych z harmonogramami dostaw.

2. Minister Komunikacji odstąpi od stosowania kar umownych przewidzianych w kolejowej taryfie towarowej w przewozach ziemniaków przeznaczonych na zaopatrzenie rynku.

§ 4. Minister Przemysłu Chemicznego i Lekkiego zapewni dostawę worków w ilości umożliwiającej wykonanie zadań ustalonych w uchwale.

§ 5. 1. W skupie ziemniaków ze zbiorów 1981 r. ustala się:

- 1) minimalne ceny skupu ziemniaków jadalnych — w wysokości 350 zł za 100 kg,
- 2) ceny skupu ziemniaków przemysłowych — w wysokości 250 zł za 100 kg przy zawartości 13% skrobi.

2. Minimalne ceny skupu kontraktowanych ziemniaków jadalnych i przemysłowych, o których mowa w ust. 1, ustala się w wysokości:

- 1) 380 zł za 100 kg ziemniaków jadalnych,
- 2) 280 zł za 100 kg ziemniaków przemysłowych, z tym że za każdy dodatkowy 1% skrobi ponad 13% stosuje się dodatek w wysokości 20 zł, lub
- 3) 340 zł za 100 kg ziemniaków przemysłowych bez mierzenia zawartości skrobi.

3. Wojewoda (prezydent miasta stopnia wojewódzkiego) ustala maksymalne ceny skupu ziemniaków:

- 1) jadalnych — na wniosek wojewódzkiego związku spółdzielni rolniczych „Samopomoc Chłopska”,
- 2) przemysłowych — na wniosek Zjednoczenia Przemysłu Ziemniaczanego.

4. Producentowi, który dostarczył ziemniaki do punktu skupu własnym staraniem, przysługuje dopłata w wysokości 15 zł za 100 kg.

5. Producentowi przysługuje dopłata za ręczny rozładunek ziemniaków dostarczonych do punktu skupu w wysokości 3 zł za 100 kg.

6. Za kopcowanie i przechowywanie ziemniaków nabytych jesienią 1981 r. i przewidzianych do dostarczenia

wiosną 1982 r. producentowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości 100 zł za 100 kg.

§ 6. 1. Wojewoda (prezydent miasta stopnia wojewódzkiego) ustala detaliczne ceny sprzedaży ziemniaków jadalnych na wniosek wojewódzkiej spółdzielni ogrodniczo-pszczelarskiej.

2. Różnica między cenami sprzedaży i skupu ziemniaków stanowi marżę handlową, dzieloną między uczestników obrotu, zgodnie z umową stron.

§ 7. Zaopatrzenie pracowników za pośrednictwem zakładów pracy i konsumentów zbiorowych następuje po cenie zbytu. W razie sprzedaży ziemniaków w okresie zimy 1981 r. i wiosny 1982 r. sprzedaż następuje po cenie uwzględniającej pokrycie kosztów przechowywania ziemniaków.

§ 8. Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej zapewni zagospodarowanie nadwyżki ziemniaków jadalnych, przekraczającej potrzeby rynku wewnętrznego i eksportu.

§ 9. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 50 Rady Ministrów z dnia 8 marca 1973 r. w sprawie cen skupu ziemniaków; wraz z późniejszymi zmianami,
- 2) § 5 uchwały nr 73 Rady Ministrów z dnia 3 kwietnia 1981 r. w sprawie cen skupu produktów rolniczych i cen pasz treściwych z zasobów państwowych (Monitor Polski Nr 10, poz. 79).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 5 września 1981 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

207

UCHWAŁA Nr 193 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 września 1981 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie specjalizacji zawodowej inżynierów.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i z 1981 r. Nr 6, poz. 23) Rada Ministrów po porozumieniu ze związkami zawodowymi uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 86 Rady Ministrów z dnia 15 czerwca 1979 r. w sprawie specjalizacji zawodowej inżynierów (Monitor Polski Nr 16, poz. 95) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. Inżynierowi, który uzyskał I lub II stopień specjalizacji zawodowej, przysługuje przez okres pięciu lat od daty jej uzyskania miesięczny dodatek za specjalizację w wysokości:

- 1) 1500 zł za uzyskanie I stopnia specjalizacji,
- 2) 2000 zł za uzyskanie II stopnia specjalizacji.

2. Dodatki za specjalizację wypłacane są z funduszu plac zakładu pracy zatrudniającego inżyniera.

3. Okres wypłaty dodatku za specjalizację może być przedłużany na następne okresy pięcioletnie, jeżeli inżynier:

- 1) wykazał się dalszymi twórczymi osiągnięciami zawodowymi, ocenionymi pozytywnie przez komisję resortową, oraz

2) ukończył w ciągu ostatnich pięciu lat studium podyplomowe, kurs lub samokształcenie kierowane, o którym mowa w ust. 1.

4. Decyzję o przedłużeniu prawa do dodatku, o którym mowa w ust. 1, podejmuje kierownik zakładu pracy zatrudniającego inżyniera, na podstawie opinii komisji resortowej.”

2) w § 10 ust. 2:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) ocena twórczych osiągnięć zawodowych inżynierów oraz stwierdzanie, czy spełniają warunki niezbędne do nadania I lub II stopnia specjalizacji zawodowej lub przedłużenia okresu wypłaty dodatku za specjalizację.”

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) przedstawianie kierownikowi zakładu pracy opinii w sprawie przedłużenia okresu wypłaty dodatku za specjalizację.”

3) § 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wydatki związane z działalnością komisji resortowej pokrywane są z budżetu centralnego w części dotyczącej właściwego ministerstwa, z wyjątkiem wydatków związanych z oceną twórczych osiągnięć inżyniera (honoraria, koszty podróży),